

KRUH RADOSTI

Jednou jeden vesničan energicky zabušil na těžká dubová vrata kláštera. Když bratr vrátný otevřel, vesničan se usmál a ukázal mu nádherný hrozen vína.

„Bratře vrátný,“ oslovil mnicha, „víš, komu chci darovat tento hrozen vína, který je nejkrásnější z celé mé vinice?“

„Asi našemu představenému nebo nějakému otci z kláštera.“ „Ne, ne. Tobě!“

„Mně?“ Bratr vrátný celý zčervenal radostí. „Ty ho chceš darovat právě mně?“

„Jistě, protože jsi se mnou vždycky jednal přátelsky a pokaždé jsi mi pomohl, když jsem něco potřeboval. Chci ti tímhle hroznem vína udělat radost.“ Ta jednoduchá a ryzí radost, která se zrcadlila bratru vrátnému v očích, ozářila také vesničana.

Bratr vrátný si položil hrozen vína tak, aby na něj dobře viděl, a díval se na něj celé ráno. Byl to opravdu nádherný hrozen. A tu ho něco napadlo: „Proč bych ten hrozen nedonesl otci opatovi, abych udělal radost také jemu?“

Vzal hrozen a zaklepal u opata. Otec opat se upřímně zaradoval. Ale vzpomněl si, že v klášteře je jeden starý nemocný bratr, a pomyslel si: „Donesu mu hrozen, a tak se chudák tro-

chu potěší.“ Hrozen vína tedy putoval dál. Ale nezůstal dlouho v cele nemocného bratra. Toho napadlo, že by tím hroznem potěšil bratra kuchaře, který se celé dny potí u kamínek. A tak mu hrozen poslal. Ale bratr kuchař ho daroval bratru sakristiánovi (aby mu také udělal radost), ten ho zase donesl nejmladšímu bratrovi z kláštera a ten ho dal dalšímu a ten zase dalšímu. Nakonec hrozen, který putoval od bratra k bratrovi, skončil u bratra vrátného (aby mu přinesl trochu radosti). Tak se uzavřel kruh. Kruh radosti.

Neměli bychom čekat, že začne někdo druhý. Měli bychom začít ten kruh radosti právě dnes. Často stačí malinká jiskřička, aby se vytvořil ohromný plamen. Stačí jiskřička do roty a svět se začne měnit.

Láska je jediný poklad, který se násobí sdílením. Je to jediný dar, který se zvětšuje, čím víc se rozdává. Je to jediný podnik, ve kterém čím víc se utratí, tím víc se vydělá. Daruj lásku, rozhazuj ji, rozšiřuj ji do čtyř světových stran, naplň jí tašky, dávej ji do košů, nalej ji do sklenic a zítra jí bude daleko víc, než když jsi začal rozdávat.

B. Ferrero: Příběhy pro potěchu duše

AKTUÁLNÍ INFORMACE

DOMÁCÍ HOSPIC 14 POMOCNÍKŮ SE PŘEDSTAVUJE

Přijměte srdečné pozvání na prezentaci nově vznikajícího Domácího hospice 14 pomocníků, která proběhne

ve čtvrtek dne 24. září 2020 v 18 hodin v kině Jitřenka v Semilech.

Pozvání přijala starostka města Semily Lena Mlejnková, litoměřický biskup Jan Baxant, zakladatelka hospicové péče v Čechách MUDr. Marie Svatošová.

Večer ozdobí svým zpěvem sopranistka **Jana Stehr**.

Za Domácí hospic 14 pomocníků se na setkání těší **Marie Zahradková** a **Lucie Stránská**

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 10. září 2020. Uzávěrka následujícího čísla: 24. září 2020. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky (ve formátu doc, docx, odt) zasílejte na adresu hřivna@post.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník

ŘK farnosti Semily

Číslo 19 13. září 2020

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 14. 9. – 27. 9. 2020

14. 9. Po	Svátek Povýšení svatého kříže
KO	18.00 za Boží pomoc pro Lukáše
15. 9. Út	Památka Panny Marie Bolestné
KO	18.00 za † Cecilii Novotnou a manžela
16. 9. St	Památka sv. Ludmily, mučednice
KA	08.00 za † Miroslava
17. 9. Čt	KA 08.00 za † Milana Hriča
18. 9. Pá	KO 18.00 za Boží ochranu slečny
19. 9. So	Památka sv. Ondřeje Kim Tae-göna, kněze, Pavla Chöng Ha-sanga a druhů, mučedníků
DD	13.30 za farníky
KA	18.00 za nemocného bratra Jana
20. 9. Ne	25. neděle v mezidobí
KO	08.30 za † Olgu Plachtovou, manžela a syna
CH	15.00 na úmysl
21. 9. Po	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
22. 9. Út	KO 18.00 za ++ rodiče z obou stran
23. 9. St	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
KA	08.00 na úmysl dárce
24. 9. Čt	KA 08.00 za ++ Martu a Antona
25. 9. Pá	KA 08.00 za děti
26. 9. So	DD 13.30 za farníky
KA	18.00 za zdraví a Boží pomoc pro Veroniku a její rodinu
27. 9. Ne	26. neděle v mezidobí
KO	08.30 za † Josefa Karmáška a rodiče

sbírka na charitu

Církev neslaví jenom svátky radosti

Dokázali byste uvést příklad nějaké organizace, která slaví tak ráda jako církev? Jen se podívejte na církevní kalendář. Samý svátek! Začíná to počátkem prosince radostným očekáváním Ježíšova narození a končí koncem listopadu svátkem Ježíše Krista Krále.

Církev však neslaví jenom svátky radosti. V rytmu církevního roku jde jak o utrpení a umírání, tak i o narození nebo vítězství nad smrtí. O křesťanských svátcích prožíváme pozitivní i negativní pocity, dramatické jako je život sám. Přímo tragicky však působí jméno svátku, který slavíme 15. září – Panny Marie Bolestné. Cožpak to je důvod k oslavám? Působí to přece spíše jako den plný zasmušilosti. Co se tedy za ním skrývá?

Maria je velmi blízká všem ženám

Myslím, že v tento den je Panna Maria velmi blízká všem ženám tohoto světa. Toho dne si totiž připomínáme starosti a obavy, které prožívala Maria jakožto Ježíšova Matka. S jejími těžkostmi se může ztotožnit každá žena, která přivedla na svět dítě. Která matka nechápe obavy, jež měla Maria o svého novorozeného syna na útěku do Egypta? Která

matka by neuměla pochopit Mariino zděšení, když na zpáteční cestě z Jeruzaléma náhle zjistila, že její syn zmizel? A která matka by se nedokázala vcítit do utrpení, které prožívala Maria, když svého Syna viděla umírat?

Dnešní matky jsou v našich končinách díky Bohu většinou smrti svého dítěte ušetřeny. Kdo však má děti, žije v neustálých obavách a dokáže se dobře vžít do toho, co cítilo Mariino mateřské srdce. Zakusí však také ještě něco jiného než jen stísnující starosti a srdcervoucí bolest, a to sílu této ženy. V Bibli o tom sice není nic napsáno, ale můžeme si snadno představit, jak si asi lidé šuškali a jak Marii pomlouvali, když se doma objevila s nemanželským dítětem. Ona se tím však nenechala odradit a svému Ježíši zůstala vždycky věrná. Dokonce snesla i pohled na kříž, na němž byl přibitý. Evangelista Jan píše, že stála blízko kříže a nezhroutila se. Bez neotřesitelné důvěry v Boha by nebylo možné prokázat tolik síly.

Svátek Panny Marie Bolestné je den, který nás přivádí do styku zejména s touto její silou a s touto její důvěrou v Boha. A já si myslím, že to je dobrý důvod k oslavám.

Podle knihy N. Wolfa: *Prokletý mobil*

Z POSLEDNÍHO DOPISU PŘED POPRAVOU

Milovaní bratři a přátelé,

znovu a znovu uvažujte o tom, že Bůh na počátku stvořil nebe i zemi a všemu dal moudře správný řád; a také přemýšlejte o tom, proč a s jakým úmyslem stvořil právě člověka jako svůj obraz, podle své podoby.

Kdybychom tedy v tomto světě plném nebezpečí a utrpení neuznávali Boha Stvořitele, nic by nám neprospělo, že jsme se narodili, ani že žijeme. Ačkoliv jsme přišli na svět z milosti Boží a právě tak z milosti Boží jsme byli pokřtěni a přijati do církve, stali jsme se

učedníky Páně a neseme jeho slavné jméno, k čemu by nám prospělo tak veliké jméno bez naší opravdovosti? Ano, bylo by marné, že jsme přišli na svět a že jsme vstoupili do církve, ba dokonce znamenalo by to zradit Pána a jeho milost. Bylo by lépe se nenarodit, než přijmout Kristovu milost a provinít se proti němu.

Pohledte na rolníka, jak na poli zasévá: v příhodné době rozorá půdu, pak ji pohnojí, a nemyslí vůbec na únavnou práci a horko, ale hledí si vzácného semene. A když nastane

čas žní a zdvihají se do výše plné klasy, jeho srdce zapomene na námahu a pot, jása radostí a je plné štěstí. Vyrostou-li však klasy prázdné a není na nich nic než sláma a slupky, tu si rolník vzpomene na tvrdou práci a námahu a odejde z pole; tím víc na pole zanevře, čím víc se o ně staral.

Podobně to dělá Kristus: země je jeho pole, my lidé jsme rýže, milost je životodárné bahno. A on nás skrze své vtělení a vykoupení zavlažuje svou krví, abychom mohli růst a dozrát. A v den soudu nastane čas žní: kdo milostí Boží dozrál k plnosti Božího synovství, bude se radovat v nebeském království; kdo však nedozraje, i když ho Bůh předtím přijal za vlastního, stane se nepřítelem Božím, a podle zásluhy ho stihne věčný trest.

Milovaní bratři, buďte si vědomi toho, že náš Pán Ježíš sestoupil na svět a vytrpěl nesčetné bolesti, že svým vlastním utrpením založil církev a utrpením věřících ji šíří. A ať ji světská moc jakkoli utlačuje a proti ní brojí, přece ji nikdy nepřemůže. Po Ježíšově nanebevstoupení od dob apoštolských až dodnes církev svatá všude uprostřed pronásledování vzrostla.

A nyní už padesát nebo šedesát let, od doby, kdy církev vstoupila do naší Koreje, věřící tu stále znovu snášeli pronásledování, a pronásledování zuří i dnes. Mnoho přátel vyznávajících víru, mezi nimi i já, je uvězněno, a podobně i vy žijete v stálém soužení. Jak bychom tedy neměli mít v hloubi srdce zármutek, když tvoříme jedno tělo? Jak bychom podle lidského citění neměli prožívat bolest z odloučení?

Ale Bůh ví o každém nepatrném vlasu na hlavě, jak praví Písmo, a ve své vševědoucečnosti se o vás stará; jak jinak tedy chápat celé pronásledování než jako Boží příkaz nebo vyznamenání od Boha nebo třeba i trest?

Konejte tedy vůli Boží a celým srdcem bojujte pro nebeského vůdce Ježíše, a přemáhejte

zlého ducha tohoto světa, vždyť Kristus už ho přemohl.

Žádám vás, neopomíjejte bratrskou lásku, ale navzájem si pomáhejte a vytrvejte až do doby, kdy se Pán nad námi smiluje a zbaví nás soužení.

Je nás tu dvacet a s pomocí Boží se dosud všichni dobře drží. Bude-li někdo zabit, žádám vás, abyste se starali o jeho rodinu. Je toho ještě mnoho, co bych vám měl říci, ale jak to mohu vyjádřit písemně? Končím dopis. Protože už máme velmi blízko k rozhodujícímu zápasu, snažně vás prosím, žijte věrně z víry, abyste jednou vešli tam, kde se budeme radovat jedni z druhých v nebeské blaženosti. Zdravím vás políbením lásky a pokoje.

Z posledního dopisu svatého Ondřeje Kim Taegóna před popravou

Křesťanství mučedníci v Koreji

Křesťanství se dostalo do Koreje v 18. století prostřednictvím několika laiků, kteří přinesli z Číny několik katolických knih. Toto prvokřesťanské společenství bylo vedeno a udržováno téměř výhradně laiky. První kněží z Francie tajně vstoupili do země teprve v roce 1836. V té době už tam žilo několik tisíc křesťanů. Svou věrnost Kristu dosvědčovali i v dobách častých pronásledování. První biskup francouzského původu, Vavřinec Imbert, zemřel mučednickou smrtí 21. září 1839. Nejvíce křesťanů bylo umučeno při pronásledování v letech 1839, 1846 a 1866. 103 z nich prohlásil za svaté papež Jan Pavel II. při své pastorační návštěvě v Koreji 6. května 1984. Mezi nimi zaujímají přední místo první korejský kněz Ondřej Kim Taegón (+ 16. září 1846) a horlivý laický apoštol Pavel Chóng Hasang; ostatní jsou převážně laici: muži i ženy, ženatí i svobodní, starci, mládež i děti.

Převzato z Liturgie hodin – breviáře